

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับการนัดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณี

ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายฉบับใดที่ใช้ควบคุมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนัดในทุกประเภทให้อยู่ในระเบียบ แต่กลับพบว่ามีกระจัดกระจายอยู่ตามกฎหมายทั่วไป หลายฉบับตลอดทั้งยังปรากฏอยู่ใน กฎ ระเบียบ ประกาศและคำสั่งของกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งทำให้เป็นการยากที่จะหยิบยกมาใช้บังคับได้ทันทั่วทั้ง อีกทั้ง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนัดมีความเกี่ยวข้องกับหน่วยงานของรัฐหลายหน่วยงาน แยกตามประเภทของกิจการนัด จึงยิ่งทำให้เกิดความสับสนในเรื่องของความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ในการเข้าดำเนินการของหน่วยงานรัฐ กลายเป็นช่องว่างทำให้ผู้ประกอบการหลายรายอาศัยช่องว่างดังกล่าวประกอบกับกรณีในประเทศไทยไม่มีกฎหมายควบคุมการประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนัดโดยเฉพาะ เปิดสถานประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการนัดโดยมีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีขึ้นเป็นจำนวนมาก และได้มีการนำเสนอการให้บริการด้วยรูปแบบเว็บไซต์บนระบบอินเทอร์เน็ตในลักษณะลามกอนาจารและเชิญชวนผู้ใช้บริการให้ไปใช้บริการด้วย แต่จากการศึกษากลับพบว่า การปราบปรามการค้าประเวณีได้อาศัยเพียงพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 กับประมวลกฎหมายอาญาบังคับใช้เท่านั้น ซึ่งกฎหมายทั้งสองฉบับได้บังคับใช้มานานแล้วจึงไม่ทันต่อยุคสมัยในปัจจุบันทำให้ไม่สามารถปราบปรามการกระทำผิดอย่างได้ผลหรือทันต่อเหตุการณ์ เห็นได้จากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการนัดที่มีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ผู้ประกอบการไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐแต่อย่างใด โดยผู้เขียนได้กล่าวถึงรายละเอียดทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนัดและการค้าประเวณีของประเทศไทยและต่างประเทศไว้เป็นลำดับดังนี้

3.1 มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทย

3.1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550¹

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 6 บัญญัติว่า รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎหรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อ

¹ พงษ์ธร สำราญ. (2549). ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด. (รายงานการวิจัย). หน้า 28.

รัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้ ประกอบกับในมาตรา 43 บัญญัติว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขัน โดยเสรีอย่างเป็นธรรม

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข โภค การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือขัดขวางไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน²

จากบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญดังกล่าว ผู้เขียนสรุปว่า โดยปกติประชาชนชาวไทยย่อมสามารถที่จะประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพใดๆ กันได้อย่างเสรี ยกเว้นจะมีบทบัญญัติของกฎหมายฉบับใดห้ามไว้ ดังนั้น การประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมเพื่อสุขภาพโดยทั่วไปในรูปแบบปกติอย่างใดควรจะเป็นย่อมจะกระทำได้เสมอเพราะไม่มีกฎหมายห้ามมิให้กระทำ แต่เนื่องจากธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมสามารถต่อ ยอดได้หลากหลายรูปแบบ จึงทำให้เกิดปัญหาการบังคับใช้กฎหมายที่มีอยู่ กล่าวคือ ผู้ประกอบการหลายรายอาศัยโอกาสในขณะที่ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายควบคุมการดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมโดยเฉพาะ จัดตั้งและประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับการควบคุม โดยมีเจตนาจัดให้มีการค้าประเวณีภายในสถานประกอบการเป็นจำนวนมาก และกฎหมายที่จะใช้ปราบปรามการกระทำผิดเหล่านี้ได้ คือพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 และประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งทั้งกฎหมายทั้งสองฉบับไม่สามารถนำมาบังคับใช้เพื่อปราบปรามการค้าประเวณีในธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมอย่างได้ผล อีกทั้งธุรกิจเหล่านี้ผู้ประกอบการล้วนมีอิทธิพล และเกี่ยวข้องกับการเรียกรับสินบนหรือส่วยเป็นจำนวนมากศาล การออกกฎหมายเฉพาะเพื่อมาควบคุมการดำเนินกิจการที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตั้งแต่การจัดตั้งสถานประกอบการ จนถึงรูปแบบการดำเนินกิจการและมาตรฐานของการควบคุม³ จะทำให้จำนวนผู้ประกอบการที่อาศัยธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมที่จัดให้มีการค้าประเวณีลดจำนวนลงได้

² มาตรา 6 และ 43 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

³ ร่างพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ.

3.1.2 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546

ความหมายของสถานบริการ⁴

สถานบริการตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ได้ให้คำจำกัดความ “สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการ โดยหวังประโยชน์ในการค้า ดังต่อไปนี้

- (1) สถานเดินรา รำวง หรือร้องเงี้ง ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหญิงพาร์ตเนอร์บริการ
- (2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีหญิงบำเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า หรือมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือมีบริการนวดให้แก่ลูกค้า
- (3) สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า
- (4) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง

ตามมาตรา 4 ให้นิยามจำแนกสถานบริการไว้ 4 ประเภท ซึ่งตั้งขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในการค้า ดังนั้น สถานบริการใดที่ตั้งขึ้นเพื่อให้บริการ แต่มิได้หวังประโยชน์ในการค้า เช่น สถานอาบอบนวดในสมาคมใดสมาคมหนึ่ง ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามวัตถุประสงค์ของสมาคม เพื่อให้บริการแก่สมาชิกของสมาคม ในการบำรุงรักษาสุขภาพ โดยเก็บค่าบริการในรูปของค่าธรรมเนียมสมาชิก แม้จะมีหญิงบริการแบบหมอนวด แต่มิได้ตั้งขึ้นเพื่อหวังกำไรในเชิงการค้า และสถานบริการแบบนี้มิได้เปิดให้บริการแก่ประชาชนทั่วไป จึงมิใช่สถานบริการตาม มาตรา 3 ดังกล่าว

ต่อมาได้มีการจัดระเบียบสถานบริการ โดยแก้ไขกฎหมายเมื่อปี พ.ศ. 2546 เกี่ยวกับการกำหนดเขตเปิดสถานบริการ (Zoning) โดยให้อำนาจอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยประกาศเขตท้องที่ใดเพื่อการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา และมาตรา 16 ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการรับผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าทำงานในสถานบริการ และห้ามผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้ผู้มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์เข้าไปในสถานบริการแห่งนั้น

จากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า พระราชบัญญัติสถานบริการข้างต้นเกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เฉพาะในส่วน of สถานบริการ อาบ อบ นวด โดยมีเพียงมาตรา 19⁵ ที่กำหนดให้ผู้ประกอบการ

⁴ พงษ์ธร ตำราญ. เล่มเดิม.

⁵ มาตรา 19 ในการจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิง ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการมีหน้าที่ต้องควบคุมการแสดงมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจาร และมีให้มีสัตว์ร้ายเข้าร่วมการแสดงในสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้ชม

หรือผู้ประกอบการธุรกิจ ควบคุมการแสดงในสถานบริการมิให้เป็นไปในทางลามกหรืออนาจารเท่านั้น ซึ่งจากการศึกษาของผู้เขียนพบว่า เว็บไซต์ของผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบการที่ปรากฏอยู่บนสื่ออินเทอร์เน็ต ล้วนมีลักษณะลามกอนาจารแทบทั้งสิ้น ดังที่ผู้เขียนจะได้ทำการวิเคราะห์ไว้ในบทที่ 4 ต่อไป

3.1.3 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539⁶

1) ผู้ค้าประเวณี

กฎหมายฉบับนี้กำหนดว่า “การค้าประเวณี หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเรา หรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการลำสอนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำชำเราและผู้กระทำ จะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ” ดังนั้น ผู้ค้าประเวณีจึงได้แก่ ชายหรือหญิงซึ่งค้าประเวณี นั้นเอง

กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดความผิดของผู้ค้าประเวณีไว้ในบางกรณีเท่านั้น ดังเช่นบัญญัติ ในมาตรา 5⁷ มาตรา 6⁸ และมาตรา 7⁹ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายแล้วจะเห็นได้ว่า กฎหมายฉบับนี้มีได้มุ่งที่จะลงโทษกับผู้ค้าประเวณีเป็นหลัก เพราะการค้าประเวณีโดยทั่วไปที่มิได้ กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ย่อมไม่ถือว่าเป็นความผิด ได้แก่

(1) การติดต่อ ชักชวน รับเร้า ฯลฯ ในลักษณะที่เป็นการเปิดเผยและน่าอัปยศหรือ ก่อให้เกิดความรำคาญ ทั้งนี้เพื่อเป็นการรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยของสังคม ดังนั้น ถ้าหากผู้ค้า

⁶ เล่มเดิม. หน้า 43.

⁷ มาตรา 5 ผู้ใดเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนนหรือสาธารณะสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอัปยศหรือเป็นที่เดือดร้อน รำคาญแก่สาธารณชน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

⁸ มาตรา 6 ผู้ใดเข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของตนเองหรือ ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำเพราะถูกบังคับ หรือตกอยู่ภายใต้อำนาจซึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ ผู้กระทำไม่มีความผิด

⁹ มาตรา 7 ผู้ใดโฆษณาหรือรับโฆษณา ชักชวน หรือแนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำให้ แพร่หลายด้วยวิธีใด ไปยังสาธารณะ ในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือการติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของ ตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือทั้ง จำทั้งปรับ

ประเวณีไม่ไปกระทำให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญหรือนำอับอายในลักษณะดังกล่าวก็ยังไม่เป็นความผิด

(2) การเข้าไปในลักษณะที่เป็นการมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของตน เว้นแต่ ได้กระทำเพราะถูกบังคับ หรือตกอยู่ภายใต้อำนาจซึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ โดยสถานการค้าประเวณีนั้นกฎหมายได้ให้ความหมายไว้ว่าหมายถึงสถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณีหรือยอมให้มีการค้าประเวณี และให้หมายความรวมถึงสถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณีด้วย เหตุที่กฎหมายกำหนดลงโทษการกระทำในลักษณะดังกล่าวไว้เป็นเพราะหากมีการปล่อยให้มีการมั่วสุมกันในสถานการค้าประเวณีก็จะก่อผลตามมา คือ มีผู้เข้ามาจัดการ มีการสร้างอิทธิพล และมีผู้แสวงประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น กฎหมายจึงกำหนดให้การมั่วสุมในลักษณะดังกล่าวเป็นความผิด อันถือเป็นการป้องกันผลที่จะตามมาดังกล่าวด้วย

(3) การโฆษณา หรือรับโฆษณา ชักชวน แนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำการให้แพร่หลายด้วยวิธีใด ๆ ไปยังสาธารณะในลักษณะเรียกร้องหรือติดต่อเพื่อการค้าประเวณี ทั้งนี้ เพราะแม้กฎหมายไม่ได้ห้ามเด็ดขาดไม่ให้มีการค้าประเวณี แต่ก็ยังต้องการป้องปรามการค้าประเวณีไม่ให้มีการแพร่หลายซึ่งจะทำให้ภาพลักษณ์ของประเทศต้องเสื่อมเสียไป¹⁰

2) ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี¹¹

กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดบทลงโทษแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี (ไม่รวมถึงผู้ใช้บริการค้าประเวณีที่จะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป) ไว้ในหลายกรณี เนื่องจากบุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นผู้ก่อให้เกิดปัญหาการค้าประเวณีขึ้น โดยนอกจากความผิดตามมาตรา 5, 6 และ 7 ซึ่งได้กล่าวมาแล้ว กฎหมายยังกำหนดความผิดของผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเหล่านี้ไว้ในมาตรา 9¹² 10¹³

¹⁰ พงษ์ธร สารานู. เล่มเดิม. หน้า 44.

¹¹ แหล่งเดิม. หน้า 45.

¹² มาตรา 9 ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และไม่ว่าการกระทำต่างๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำภายในหรือนอกราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

11¹⁴, และ 12¹⁵ ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีที่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมายฉบับนี้อาจแยกพิจารณาได้ ดังนี้

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม เป็นการกระทำโดยใช้อุบาย หลอกลวง ขู่เข็ญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการใดๆ ผู้กระทำความผิดระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม หนึ่งในสาม แล้วแต่กรณี

ผู้ใดเพื่อให้มีการกระทำการค้าประเวณี รับตัวบุคคลซึ่งตนรู้ว่ามีผู้จัดหา ล่อไป หรือชักพาไป ตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษ ตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ แล้วแต่กรณี

¹³ มาตรา 10 ผู้ใดเป็นบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของบุคคลซึ่งมีอายุยังไม่เกินสิบแปดปีรู้ว่ามี การกระทำความผิดตามมาตรา 9 วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ ต่อผู้อยู่ในความปกครองของตน และมีส่วนร่วมรู้ เห็นเป็นใจให้มีการกระทำความผิดนั้น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่ แสนบาท

¹⁴ มาตรา 11 ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณี หรือ สถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท

ถ้ากิจการหรือสถานการค้าประเวณีตามวรรคหนึ่งมีบุคคลซึ่งมีอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบ แปดปี ทำการค้าประเวณีอยู่ด้วย ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาท ถึงสามแสนบาท

ถ้ากิจการหรือสถานการค้าประเวณีตามวรรคหนึ่งมีเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีทำการค้าประเวณี อยู่ด้วย ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

¹⁵ มาตรา 12 ผู้ใดหน่วงเหนี่ยว กักขัง กระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย หรือทำร้ายร่างกาย หรือขู่เข็ญด้วยประการใดๆ ว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่น เพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้นกระทำการ ค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

(1) ได้รับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

(2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใดสนับสนุนในการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติ ไว้ในวรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

ถ้าผู้กระทำความผิดหรือผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่ในสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตาม พระราชบัญญัตินี้ ผู้กระทำความผิดระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาท

(1) ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีโดยตรง บุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีโดยได้รับส่วนแบ่ง รายได้ หรือผลประโยชน์จากการค้าประเวณีโดยตรง ซึ่งรวมไปถึงผู้หารายได้จากการค้าประเวณีของผู้อื่นหรือเมงดา (Pimping) ด้วย ได้แก่

ก. ผู้ติดต่อ ชักชวน รบเร้า ฯลฯ ในลักษณะที่เป็นการเปิดเผยและนำอับอายหรือก่อให้เกิดความรำคาญ ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 5 เช่นเดียวกับกรณีของผู้ค้าประเวณีดังที่กล่าวไว้ในหัวข้อ 1) (1)

ข. ผู้เข้าไปในลักษณะที่เป็นการมั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของผู้อื่น ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 6 เช่นเดียวกับกรณีของผู้ค้าประเวณีดังที่กล่าวไว้ในหัวข้อ 1) (2)

ค. ผู้โฆษณา หรือรับโฆษณา ชักชวน แนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำการให้แพร่หลายด้วยวิธีใดๆ ไปยังสาธารณะในลักษณะเรียกร้องหรือติดต่อเพื่อการค้าประเวณี ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 7 เช่นเดียวกับกรณีของผู้ค้าประเวณีดังที่กล่าวไว้ในหัวข้อ 1) (3)

ง. ผู้เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาบุคคลไปเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี หรือเป็นผู้รับตัวบุคคลซึ่งตนรู้หรือว่ามีผู้จัดหา ฯลฯ ดังกล่าว เพื่อให้มีการค้าประเวณี หรือสนับสนุนการกระทำความผิดดังกล่าว ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 9 ทั้งนี้ ไม่ว่าบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ความผิดในมาตรานี้มีลักษณะเช่นเดียวกับมาตรา 282 และ 283 แห่งประมวลกฎหมายอาญา เพียงแต่กฎหมายนี้จะจำกัดอยู่เฉพาะเพื่อให้มีการค้าประเวณีเท่านั้น รวมทั้งยังมีบทเพิ่มโทษในกรณีที่เป็นการกระทำต่อเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี หรือกระทำต่อบุคคลอายุกว่า 15 ปี แต่ยังไม่เกิน 18 ปี ดังเช่นที่ระบุไว้ในประมวลกฎหมายอาญาด้วย

(2) บิดา มารดา หรือผู้ปกครองของผู้ค้าประเวณี โดยกฎหมายฉบับนี้บัญญัติเอาผิดกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของบุคคลซึ่งมีอายุยังไม่เกิน 18 ปี ที่รู้ว่ามีผู้เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาบุตรหรือผู้อยู่ในปกครองของตนไปเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี และมีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจให้มีการกระทำความผิดนั้น ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 10 นอกจากนี้กฎหมายยังให้อำนาจแก่รัฐที่จะถอนอำนาจปกครองของบิดามารดาหรือผู้ปกครองเหล่านี้ได้อีกด้วย

(3) ผู้เป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุมผู้ค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 11 โดยหากเป็นกิจการหรือสถานการค้าประเวณีที่มีเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี หรือบุคคลอายุกว่า 15 ปี แต่ยังไม่เกิน 18 ปี อยู่ด้วยก็จะต้องรับโทษหนักขึ้น จะเห็นได้ว่าบุคคลที่ต้องรับผิดชอบในส่วนนี้มีส่วนสัมพันธ์กับการกระทำความผิดตามมาตรา 5, 7 และ 9 อยู่มาก กล่าวคือหากบุคคลตามที่ระบุใน

มาตราเหล่านี้ได้กระทำไปโดยตนเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล ฯลฯ แล้วก็จะต้องรับผิดชอบตามมาตรา 11 นี้ด้วย

(4) ผู้หนึ่งวงเหี้ยม กักขัง กระทำให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพ ทำร้ายร่างกาย หรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่น เพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้นกระทำการค้าประเวณี ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา 12 โดยหากเป็นกรณีที่การกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำได้รับอันตรายสาหัสหรือถึงแก่ความตาย หรือกรณีที่ผู้กระทำหรือสนับสนุนการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่ในสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามกฎหมายนี้ ผู้กระทำจะต้องรับโทษหนักขึ้นด้วย

3) ผู้ให้บริการของผู้ค้าประเวณี¹⁶

กฎหมายฉบับนี้มีได้มุ่งโดยตรงต่อการปราบปรามลงโทษแก่ผู้ใช้บริการของผู้ค้าประเวณี ดังนั้น การใช้บริการโดยทั่วไปจึงไม่ถือเป็นความผิด อย่างไรก็ตาม ในการใช้บริการบางกรณีก็เป็นสิ่งที่สังคมไม่อาจยอมรับหรือปล่อยให้เกิดขึ้นได้เพราะเป็นสิ่งที่ขัดต่อศีลธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้บริการทางประเวณีกับเด็กหรือบุคคลซึ่งยังอ่อนต่อโลกซึ่งสังคมยังต้องการให้การคุ้มครอง กฎหมายจึงบัญญัติลงโทษแก่ผู้ใช้บริการดังกล่าวไว้ในมาตรา 8 ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าว จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของความผิดในมาตราดังกล่าว คือ จะต้องเป็นการกระทำในสถานการค้าประเวณี กล่าวคือ หากเป็นการกระทำชำเราหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือผู้อื่นแก่เด็กหรือบุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี ในสถานที่อื่นๆ ซึ่งไม่ใช่สถานที่ค้าประเวณีก็จะเป็นความผิดตามมาตรา 11 แม้ว่าเด็กหรือบุคคลนั้นจะเป็นผู้ค้าประเวณี ทำงานอยู่ในสถานการค้าประเวณี หรือถูกนำตัวมาจากสถานการค้าประเวณีก็ตาม นอกจากนั้น แม้เป็นการกระทำชำเราหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองในสถานการค้าประเวณี แต่เป็นการกระทำต่อคู่สมรสของตนโดยมิใช่เพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่นก็จะเป็นความผิดตามมาตรา 11 เช่นกัน ทั้งนี้ แม้การกระทำความผิดดังกล่าวมาจะไม่เป็นความผิดตามมาตรา 8 ของกฎหมายฉบับนี้ แต่ก็อาจเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง มาตรา 278 และมาตรา 279 ได้

สำหรับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 และสภาพสังคมไทยแล้วก็ยังเป็นสิ่งที่น่าสงสัยอยู่ว่าสังคมมองการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนจริงหรือไม่ เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวก็มิได้ห้ามการค้าประเวณีในทุกกรณีโดยเด็ดขาด อีกทั้ง คนในสังคมไทยก็ทราบดีว่า มีการค้าประเวณีอยู่สถานที่ใด แบบไหน ตลอดทั้งผู้ที่เคยใช้บริการก็มีเป็นจำนวนมากอีกด้วย ดังจะได้ศึกษากันต่อไป

¹⁶ พงษ์ธร สาราน. เล่มเดิม. หน้า 48.

3.1.4 พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 14) พ.ศ. 2540

ประมวลกฎหมายอาญาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในปี 2540 เพื่อป้องกันแก้ไขการกระทำความผิดต่อหญิงและเด็กโดยการซื้อ ขาย จำหน่าย พา หรือจัดหาหญิงหรือเด็กเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือผู้อื่น เพื่อการอนาจาร หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นโดยมิชอบ ได้แก่ การแก้ไขความในมาตรา 7(2ทวิ) มาตรา 282 มาตรา 283 มาตรา 284 มาตรา 285 และได้เพิ่มเติมขึ้นใหม่เป็นมาตรา 283 ทวิ มาตรา 312 ตริ นอกจากนั้น ยังมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องตามมาตรา 286 แก้ไขเมื่อปี 2525 โดยบทบัญญัติเหล่านี้มุ่งลงโทษบุคคลที่อยู่เบื้องหลังที่ส่งเสริมให้มีการค้าประเวณีโดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ดังนี้

1) ความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลเพื่อค้าประเวณี

(1) กำหนดให้ผู้ที่ได้กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจาร ซึ่งชายหรือหญิงแม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม มีความผิดและโทษทางอาญา และถ้ากระทำแก่บุคคลอายุเกิน 15 ปี แต่ยังไม่เกิน 18 ปี ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น และถ้ากระทำแก่บุคคลอายุไม่เกิน 15 ปี ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นอีกและผู้รับตัวบุคคลซึ่งมีผู้จัดหาบุคคลหรือเป็นผู้สนับสนุนต้องรับผิดเช่นเดียวกัน¹⁷ (มาตรา 282)

(2) กำหนดให้ผู้ที่ได้กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งชายหรือหญิง โดยใช้อุบายหลอกลวง ขู่เข็ญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด มีความผิดและโทษทางอาญา และถ้ากระทำแก่บุคคลอายุเกิน 15 ปี แต่ยังไม่เกิน 18 ปี ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น และถ้ากระทำแก่บุคคลอายุไม่เกิน 15 ปี ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้นอีกและผู้รับตัวบุคคลซึ่งมีผู้จัดหาบุคคลหรือเป็นผู้สนับสนุนต้องรับผิดเช่นเดียวกัน¹⁸ (มาตรา 283)

(3) กำหนดหลักการลงโทษ โดยแก้ไขความในมาตรา 7(2ทวิ) ในความผิดเกี่ยวกับเพศตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 282 และมาตรา 283 โดยกำหนดให้ผู้ที่กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรจะต้องรับโทษในราชอาณาจักร

(4) กำหนดเหตุเพิ่มโทษเป็นการเฉพาะตัวแก่ผู้กระทำความผิดตามความในมาตรา 285 ถ้าการกระทำตามมาตรา 282 หรือ 283 เป็นการกระทำแก่ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ราชการหรือผู้อยู่ในความปกครอง ในความพิทักษ์หรือในความอนุบาล ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักกว่ามาตรานั้นๆ หนึ่งในสามด้วย

¹⁷ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282

¹⁸ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283

2) ความผิดฐานพาผู้อื่นไปเพื่ออนาจาร

(1) กำหนดให้ผู้ที่ได้พาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม มีความผิดและโทษทางอาญา และถ้ากระทำแก่บุคคลอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น และกำหนดความผิดแก่ผู้ที่ได้ซ่อนเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไปด้วย ทั้งนี้ให้ความผิดที่ได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีเป็นความผิดอันยอมความได้¹⁹ (มาตรา 283 ทวิ)

(2) กำหนดให้ผู้ที่ได้พาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจารโดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลัง ประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด มีความผิดและโทษทางอาญาหนักขึ้น และกำหนดความผิดทางอาญาแก่ผู้ที่ได้ซ่อนเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไปมีโทษเช่นเดียวกับผู้พาไปนั้น และความผิดตามมาตรา 284 เป็นความผิดอันยอมความได้²⁰

(3) กำหนดความผิดแก่ผู้ที่กระทำโดยทุจริตรับไว้ จำหน่าย เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไป ซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และถ้าการกระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษหนักขึ้น (มาตรา 312 ตริ)

3) ความผิดฐานดำรงชีพจากหญิงที่ค้าประเวณี

โดยได้มีการกำหนดความผิดทางอาญาตามมาตรา 286 กำหนดในวรรคแรก ว่า ผู้ใดอายุกว่าสิบหกปีดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณีต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต และตามวรรคสองได้วางข้อสันนิษฐานไว้ว่าบุคคลนั้นดำรงชีพอยู่จากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณีในเมื่อไม่มีปัจจัยอย่างอื่นอันปรากฏสำหรับดำรงชีพหรือไม่มีปัจจัยอันพอเพียงสำหรับดำรงชีพ และเข้าลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่กำหนดไว้ ได้แก่ ปรากฏว่าอยู่ร่วมกับหญิงซึ่งค้าประเวณี หรือสมาคมกับหญิงซึ่งค้าประเวณีคนเดียวหรือหลายคนเป็นอาจิม หรือ กินอยู่หลับนอน หรือรับเงินหรือประโยชน์อย่างอื่น โดยหญิงซึ่งค้าประเวณีเป็นผู้จัดให้หรือเข้าแทรกแซงเพื่อช่วยหญิงซึ่งค้าประเวณีในการทะเลาะวิวาทกับผู้ที่คบค้ากับหญิงซึ่งค้าประเวณีนั้น ให้ถือว่าผู้นั้นดำรงชีพอยู่จากรายได้ของหญิงในการค้าประเวณี เว้นแต่จะพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจได้ว่ามิได้เป็นเช่นนั้น และวรรคสามกำหนดข้อยกเว้น มิให้ใช้บังคับแก่ผู้รับค่าเลี้ยงดูจากหญิงซึ่งค้าประเวณี ซึ่งพึงให้ค่าเลี้ยงดูนั้นตามกฎหมายหรือตามธรรมเนียมจรรยา

¹⁹ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ทวิ

²⁰ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 284

3.2 มาตรการทางกฎหมายของประเทศต่างๆ²¹

3.2.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา²²

เนื่องจากการนวดแผนไทยไปเปิดที่สหรัฐอเมริกาเป็นจำนวนมาก แต่การนวดแผนไทยยังไม่เป็นที่แพร่หลายและยังไม่ได้มีการรับรู้อย่างเป็นทางการในด้านกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา การเปิดสถานบริการนวดไทย จึงใช้แนวทางเดียวกันกับที่กำหนดไว้สำหรับการนวดเพื่อสุขภาพทั่วไป ซึ่งมีรายละเอียดเป็นลำดับดังนี้

3.2.1.1 กฎระเบียบ ที่ควบคุมธุรกิจการนวด²³

จากการศึกษากฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า เป็นการยากที่จะระบุถึงรายละเอียดของกฎหมายเฉพาะที่ใช้ควบคุมการค้าบริการที่เกี่ยวข้องกับการนวดได้ เนื่องจากสหรัฐอเมริกาไม่มีกฎหมายมาตรฐานของรัฐบาลกลาง ที่ใช้ควบคุมธุรกิจสถานบริการนวดและหรือการประกอบอาชีพหมอนวดแต่ละมลรัฐจะมีกฎหมายและกฎระเบียบของตนเอง ผู้ประกอบอาชีพในมลรัฐเหล่านี้จะต้องมีใบอนุญาตประกอบการของมลรัฐ แต่หลายมลรัฐ (รวมถึงแคลิฟอร์เนีย) ไม่มีกฎหมายหรือกฎระเบียบที่ละเอียดและชัดเจนและไม่มีหน่วยงานเฉพาะที่ควบคุมในเรื่องนี้ในระดับมลรัฐ นอกเหนือยิ่งไปกว่านั้นแต่ละเมืองและแต่ละเขตเทศบาลในแต่มลรัฐก็จะมีกฎระเบียบปลีกย่อยของตนเองแยกออกไป และนอกเหนือไปจากกฎหมายและกฎระเบียบในส่วนของการประกอบธุรกิจ หรืออาชีพนี้แล้ว ยังมีกฎหมายของการเปิดทำธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้องซึ่งก็จะมีแตกต่างกันออกไปในทำนองเดียวกัน

ดังนั้น การที่จะศึกษากฎระเบียบในการเปิดธุรกิจนวดหรือการประกอบอาชีพเป็นหมอนวดจำเป็นที่ผู้ที่สนใจจะต้องศึกษาด้วยตนเองถึงกฎหมายท้องถิ่นในแต่มลรัฐ แต่ละเมือง หรือ เขตเทศบาลที่เป็นสถานที่ตั้งหรือที่ประกอบธุรกิจ อย่างไรก็ตามก็จะต้องระลึกไว้ด้วยว่า

1) การได้ไปประกอบอาชีพหมอนวดมาจากมลรัฐหนึ่งไม่ได้เป็นหลักประกันว่าจะสามารถไปประกอบอาชีพเดียวกันในอีกรัฐหนึ่งได้ การสอบผ่านและได้รับใบอนุญาตจากรัฐหนึ่งแล้วจะนำไปประกอบอาชีพในอีกรัฐหนึ่งอาจจะไม่สามารถกระทำได้เลยไป ทั้งนี้เพราะบางมลรัฐจะไม่มีข้อตกลงในการรับรองมาตรฐานหรือใบอนุญาตที่ออกให้โดยอีกรัฐหนึ่ง ในกรณีนี้จะหมายถึงว่า ผู้ที่มีใบอนุญาตประกอบอาชีพในรัฐหนึ่งหากมีความประสงค์จะย้ายไปยังมลรัฐอื่นที่ไม่

²¹ สุพล บริสุทธิ์. (2549). การกำหนดความผิดอาญา : ศึกษาเฉพาะกรณีความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี. หน้า 1.

²² สุพล บริสุทธิ์. เล่มเดิม. หน้า 40-47.

²³ สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ นครลอสแอนเจลิส. (22 กรกฎาคม 2547). สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2554, จาก <http://www.thaitradeusa.com/pdf/thai/04Massage.pdf>.

มีข้อตกลงไว้กับมลรัฐที่ตนได้ไปรับรองมากในครั้งแรก ก็อาจจะต้องไปเริ่มต้นสอบเพื่อรับใบอนุญาตประกอบกิจการในเมืองในมลรัฐที่จะย้ายไปอยู่ใหม่

2) การประกอบอาชีพหมอนวดไม่ว่าจะเป็นการให้บริการลูกค้าในที่อยู่อาศัยของตนเอง ของลูกค้า ในสถานที่จัดแสดงกิจกรรมต่างๆเป็นการชั่วคราวหรือในสถานบริการ ก็จะอยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมายเหมือนกัน ไม่มีข้อยกเว้น เช่น หากกฎหมายกำหนดว่าจะต้องมีใบอนุญาตประกอบอาชีพที่ออกให้โดยรัฐนั้นๆก็จะต้องมีใบอนุญาตประกอบอาชีพที่ออกให้โดยรัฐนั้นๆจะใช้ใบประกอบอาชีพของรัฐอื่นไม่ได้ และต้องพิจารณาด้วยว่าเขต (zone) นั้นๆอนุญาตให้ประกอบกิจกรรมการนวดได้หรือไม่ด้วย เป็นต้น

3) นอกจากการปฏิบัติตามกฎหมายและกฎระเบียบในเรื่องของการประกอบอาชีพหรือการเปิดสถานบริการนวดตัวแล้ว ยังจำเป็นต้องพิจารณาเรื่องการมีประกันภัยไว้ด้วย เพื่อเป็นการปกป้องตนเองจากการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นมาจากการให้บริการหรือจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในสถานที่ให้บริการ ทั้งนี้ บริษัทประกันภัยจะไม่ทำธุรกิจกับผู้ประกอบอาชีพหรือธุรกิจที่ไม่มีใบอนุญาตประกอบอาชีพ หากกฎหมายกำหนดไว้ว่าต้องมี

ปัจจุบันมีมลรัฐต่างๆในสหรัฐอเมริกาประมาณ 35 มลรัฐจากทั้งหมด 50 มลรัฐ ที่มีหน่วยงานที่เฉพาะเจาะจงที่บริหารและควบคุมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปฏิบัติการด้านการนวดและในจำนวนนี้มี 29 มลรัฐ และ 1 District มีกฎหมายใช้อย่างสมบูรณ์

มลรัฐที่มีหน่วยงานควบคุมการนวดเพื่อสุขภาพหรือ massage therapy และมีกฎระเบียบอย่างชัดเจนถึงการขอใบอนุญาตประกอบอาชีพหมอนวดเพื่อบำบัดรักษา มลรัฐเหล่านี้ คือ

1. อลาบามา Alabama Massage Therapy Board
2. อาร์คันซอร์ Arkansas State Board of Massage Therapy
3. คอนเน็คติคัต Massage Therapy Licensure, Department of Public Health
4. เดลลาแวร์ Delaware Board of Massage and Bodywork
5. วอชิงตัน ดี ซี District of Columbia Massage Therapy Board, Occupational and Professional Licensing Administration
6. ฟลอริดา Florida Board of Massage Therapy, Department of Health
7. ฮาวาย State of Hawaii Board of Massage Therapy, DCCA,
8. ไอโอว่า Iowa Department of Health, Board of Massage Therapy
9. หลุยเซียน่า Louisiana Board of Massage Therapy
10. เมน Maine Board of Massage Therapy, Department of Professional and Financial Regulation

11. แมรี่แลนด์ Maryland Board of Chiropractic Examiners, Massage Therapy Advisory Committee
12. มิสซิสซิปปี Mississippi State Board of Massage Therapy
13. มิสซูรี Missouri Massage Therapy Board
14. เนบราสกา Nebraska Massage Therapy Board, Health and Human Services, Credentialing Division
15. นิวแฮมป์เชียร์ New Hampshire Office of Program Support, Board of Massage Therapy, Health Facilities Administration
16. นิวแม็กซิโก New Mexico Board of Massage Therapy
17. นิวยอร์ก New York State Board of Massage Therapy
18. นอร์ท แคโรไลนา North Carolina Board of Massage and Bodywork Therapy
19. นอร์ท ดาร์โกต้า North Dakota Massage Board
20. โอไฮโอ Ohio Massage Therapy Board
21. ออเรกอน Oregon Board of Massage Technicians
22. โรดไอแลนด์ Rhode Island Department of Health, Professional Regulation
23. เซาธ์แคโรไลนา South Carolina Department of Labor Licensing and Regulation
24. เทนเนสซี Tennessee Massage Licensure Board
25. เท็กซัส Texas Department of Health
26. ยูแทห์ State of Utah Department of Commerce
27. เวอร์จิเนีย Virginia Board of Nursing
28. วอชิงตัน State of Washington Department of Health
29. เวสต์เวอร์จิเนีย State of West Virginia, Board of Massage Therapy
30. วิสคอนซิน Wisconsin Department of Regulation and Licensing, Massage Therapy Board

ตัวอย่างการประกอบอาชีพในรัฐแคลิฟอร์เนีย

ปัจจุบันรัฐแคลิฟอร์เนียมอบอำนาจให้แต่ละเมืองและเขตเทศบาลในมลรัฐกำหนดระเบียบการควบคุมธุรกิจการนวดและอาชีพหมอนวดกันเอง ดังนั้น ในแต่ละเมืองและเขตเทศบาลในแคลิฟอร์เนียจะมีระเบียบควบคุมเรื่องนี้ที่แตกต่างกันออกไป ปัจจุบันมีความพยายามผลักดันให้มีการออกกฎหมาย (California Assembly Bill-AB1388 สปอนเซอร์โดย Assemblymember Christine Kehoe, D-San Diego) เพื่อจัดตั้งหน่วยงานรัฐบาลในรูปของ Board of Massage Therapy ขึ้นใน

Department of Consumer Affairs เพื่อทำหน้าที่ออกใบอนุญาตและควบคุมดูแลธุรกิจการนวดให้เป็นมาตรฐานตามกฎหมายทั่วมลรัฐที่ทุกเมืองในมลรัฐจะต้องถือปฏิบัติ

การนวดเพื่อการบำบัดหรือ massage therapy ในเมืองต่างๆส่วนใหญ่ของรัฐแคลิฟอร์เนีย ถูกจัดเข้าไว้ในสถานะเป็น “adult entertainment” ดังนั้น การเปิดธุรกิจนี้จะกระทำได้เฉพาะในโซน (พื้นที่) ที่กฎหมายท้องถิ่นอนุญาตให้เปิดดำเนินธุรกิจ “adult entertainment” ได้เท่านั้น นอกจากนี้ยังถือว่าธุรกิจ การนวดเป็นกิจกรรมที่มีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดอาชญากรรม ในขณะที่เมืองหรือเขตเทศบาลต่างๆที่มีขนาดเล็กหรือที่มีผู้อยู่อาศัยจำนวนน้อยจะไม่มีกฎระเบียบในเรื่องการนวดหรือเปิดธุรกิจนวดเลย.

ตัวอย่างกฎระเบียบเรื่องการนวดของ County of Los Angeles

เป็นกฎระเบียบเฉพาะของ County of Los Angeles เท่านั้นไม่สามารถนำไปใช้กับ county หรือเมืองอื่นๆนอก County of Los Angeles เช่น Long Beach, Cerritos, San Francisco หรือ San Diego เป็นต้นได้ และรายละเอียดต่อไปนี้เป็นกฎระเบียบโดยสรุป

คำว่า “Massage parlor” หมายถึง สถานที่ใดๆ ก็ตามที่มีการนวดหรือให้บริการนวด

คำว่า “นวด” หรือ “การให้บริการนวด” จะรวมถึงการกด การคลึง การถู การนวด การทุบ การตบ หรือการกระทำอื่นๆที่เป็นการจัดการและเป็นการกระตุ้นร่างกายภายนอก โดยอาจจะมีการใช้หรือไม่ใช้เครื่องมืออื่นๆเข้ามาช่วย และอาจรวมถึงการอาบน้ำ การนวดหน้า การจัดการโดยการใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าหรือแม่เหล็ก การฝังเข็ม การนวดด้วยแอลกอฮอล์ การนวดแบบสไตล์ญี่ปุ่น รัสเซีย สวีเดน หรือตุรกี (โปรดสังเกตว่า กฎหมายไม่ได้ระบุเจาะจงรวมถึงการนวดแผนไทย แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า จะไม่รวมการนวดแผนไทย เป็นแต่เพียงการนวดแผนไทยยังไม่ได้ได้รับการรับรู้อย่างเป็นทางการ)

บุคคลที่ประกอบหรือจัดการสถานบริการนวดหรือสถานที่ใดๆ ก็ตามเพื่อดำเนินธุรกิจตามที่กฎหมายกำหนดว่าเป็นการ “นวด” หรือ “ให้บริการนวด” จำเป็นต้องมีใบอนุญาตประกอบธุรกิจนวด ใบอนุญาตประกอบการใดหนึ่งใช้ได้เฉพาะสถานที่หนึ่งเท่านั้นและแต่ละใบจำเป็นต้องมีการต่ออายุทุกปีโดยการเสียค่าธรรมเนียมตามแต่จะได้มีการกำหนดไว้ ทั้งนี้ยกเว้นในกรณีที่สถานที่ให้บริการนวดนั้นเป็น สถานบำรุงสุขภาพร่างกายหรือ health club ที่มีโต๊ะนวดเพียงโต๊ะเดียว และให้บริการนวดที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การดำเนินงานของสถานบำรุงสุขภาพร่างกายนั้นๆ กฎหมายกำหนดให้นายจ้างต้องรายงานเจ้าหน้าที่ฝ่ายเก็บภาษีอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร ถึงชื่อและที่อยู่ของลูกค้าที่ถูกจ้างให้ทำหน้าที่เป็นคนนวด หรือ คนฝังเข็ม ภายในห้าวันหลังจากที่มีการจ้างบุคคลนั้นๆ และห้ามการจ้างผู้นวดที่ไม่มีใบอนุญาตประกอบธุรกิจ (โปรดสังเกตว่าในที่นี้ไม่ได้ระบุว่าใบอนุญาตประกอบการนวด) ผู้นวดจะต้องแขวนป้ายชื่อที่มีรูปติด (picture I.D) ที่ออก

ให้โดยหน่วยงานเก็บภาษี ว่างตลอดเวลาปฏิบัติหน้าที่ และจะต้องสวมใส่เสื้อผ้าที่ปกปิดมิดชิดไว้ตลอดเวลา (โปรดสังเกตว่าการออกคำสั่งในเรื่องนี้ น่าจะสืบเนื่องมาจากความตั้งใจที่จะป้องกันการใช้นวดเป็นฉากบังหน้าของธุรกิจค้าประเวณี)

กฎหมายกำหนดว่าต้องมีบุคคลทำหน้าที่เป็น “ผู้จัดการ” ประจำอยู่ในร้านตลอดเวลาที่เปิดให้บริการ บุคคลนี้จะต้องได้รับใบอนุญาตให้ประกอบการเป็น “ผู้จัดการ” สถานที่ให้บริการนวด

การดำเนินธุรกิจจะต้องมีใบอนุญาตประกอบธุรกิจ ที่จะต้องรวมถึงขั้นตอนการเข้าขบวนการทำประชาวิจารณ์หรือ public hearing ด้วย

การให้ใบอนุญาตประกอบ จะกระทำหลังจากที่ได้มีการไปตรวจสอบแล้วว่าสถานที่นั้นๆ มีคุณสมบัติครบถ้วนในระดับอย่างต่ำที่สุดของข้อกำหนดต่างๆ ที่กฎหมายกำหนดไว้

ห้องปฏิบัติการในสถานที่ประกอบการจะต้องไม่มีประตูที่สามารถถูกปิดล็อกได้ และประตูทางเข้าและประตูที่กั้นระหว่างห้องนวดหรือห้องรับแขกกับห้องปฏิบัติการที่เหลือจะต้องเปิดไว้โดยไม่มีการปิดล็อกตลอดเวลาทำงาน

สถานที่ปฏิบัติการจะต้องมีป้ายที่อ่านออกและสังเกตเห็นได้ที่ได้มีการปฏิบัติตามกฎหมายเรื่องการปิดป้ายธุรกิจแล้ว ระบุข้อความการเป็นสถานที่นั้นๆ

สถานที่ประกอบการจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ควบคุมการสร้างตึก (building code) ที่กำหนดถึงเรื่องดังต่อไปนี้ คือ

- การใช้แสงไฟที่รวมถึงข้อกำหนดที่ว่าในห้องนวดแต่ละห้องจะต้องมีโคมไฟอย่างน้อยที่สุดหนึ่งตัวและโคมไฟนั้นจะต้องมีแรงเทียนไม่ต่ำกว่า 40 วัตต์

- ระบบการถ่ายเทที่ดีของอากาศ

กฎระเบียบในเรื่องของความสะอาด มีดังนี้ คือ

- เครื่องมือต่างๆ ที่ใช้จะต้องผ่านการฆ่าเชื้อโรคด้วยกรรมวิธีที่เหมาะสม

- จะต้องมียุ้งน้ำร้อนและน้ำเย็นที่พร้อมจะใช้ได้ตลอดเวลา

- จะต้องมียุ้งแยกต่างหากสำหรับผ้าสะอาดและผ้าใช้แล้วสกปรก และจะต้องมีการปิดป้ายไว้อย่างชัดเจนว่า “Clean linen” และ “Soiled Linen”

- ผนัง เพดาน พื้น กระจก อ่างอาบน้ำ ที่อาบน้ำ ห้องอบ และอื่นๆที่อยู่ในตัวตึกจะต้องอยู่ในสภาพที่สะอาด ดี หรือได้รับการซ่อมแซมบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ดี

ข้อกำหนดเรื่องการแยกห้องนวดออกจากกันในสถานที่ประกอบการใดๆ ก็ตาม ที่ให้บริการแก่สมาชิกที่เป็นเพศเดียวกัน ให้สามารถแยกการนวดสำหรับสมาชิกที่เป็นเพศเดียวกันนั้น รวมอยู่ในห้องที่แยกออกจากกันได้

อีกทั้ง จะต้องมีการจัดสถานที่สำหรับอาบน้ำ แต่งตัว ห้องน้ำ และตู้เก็บของที่เป็นส่วนตัวไว้ให้แก่ ผู้มาใช้บริการในสัดส่วนอ่างอาบน้ำ ที่อาบน้ำ ห้องแต่งตัว และตู้เก็บ ต่อผู้ให้บริการของอย่างน้อยที่สุดหนึ่งต่อหนึ่ง และในสถานที่ให้บริการจะต้องมีห้องน้ำและอ่างล้างมืออย่างน้อยที่สุดหนึ่งห้องไว้บริการลูกค้า ในกรณีที่ผู้มาใช้บริการทั้งสองเพศ จะต้องมีการแยกห้องอาบน้ำ ห้องนวด ห้องแต่งตัว และห้องน้ำออกจากกัน

ในสถานที่บริการแต่ละแห่งจะต้องมีอ่างล้างมือแยกต่างหากสำหรับลูกค้าอย่างน้อยที่สุดหนึ่งอ่างตั้งอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกับพื้นที่ปฏิบัติการนวด และจะต้องมีการจัดหาสบู่ น้ำยาทำความสะอาด น้ำร้อน น้ำเย็น และผ้าเช็ดมือไว้พร้อม

สถานที่ให้บริการจะต้องไม่ให้บริการและไม่ต้อนรับลูกค้าหรือแขกผู้มาเยี่ยมในช่วงเวลาระหว่าง 22.30 ถึง 7.00 นาฬิกา ไม่ว่าจะเป็นวันใดๆ ก็ตาม

สถานที่ให้บริการจะต้องไม่มีการติดเครื่องบันทึกเทปภาพ เสียง หรือเครื่องเฝ้าดูการเคลื่อนไหวใดๆทั้งสิ้น

สถานที่ให้บริการและเครื่องมือเครื่องใช้จะต้องได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ดีและสะอาดอยู่เสมอ

- ห้องต่างๆที่ผ่านการใช้งานแล้วทั้งห้องน้ำ ห้องนวด และอื่นๆจำเป็นต้องได้รับการทำความสะอาดทุกวัน

- อ่างอาบน้ำจะต้องผ่านการทำความสะอาดหลังการใช้ทุกครั้ง

- ผ้าเช็ดตัว ผ้าปูเตียง และอื่นที่นำมาใช้ในการให้บริการนวดแก่ลูกค้าแต่ละคน จะต้องเป็นผ้าที่สะอาดและยังไม่ได้ผ่านการนำไปใช้กับลูกค้าคนอื่น จะต้องไม่มีการใช้ผ้าร่วมกัน

- โต๊ะนวดจะต้องมีผ้าหรือพลาสติกคลุมและต้องมีการเปลี่ยนหลังการใช้แต่ละครั้ง ห้ามใช้ที่รองนอนที่หนาเกิน 4 นิ้ว และกว้างเกิน 4 ฟุต ห้ามใช้เตียงน้ำ

ห้ามการบริโภคหรือนำเครื่องดื่มมอมเมาหรือยาเสพติดเข้าไปในสถานที่ประกอบการ ห้ามให้บริการแก่บุคคลที่มึนเมาหรือเสพยาเสพติด

3.2.1.4 เอกสารที่ใช้ในการดำเนินธุรกิจหรือผู้ประกอบการอาชีพหมอนวด

ผู้ประกอบการอาชีพนี้ในสหรัฐอเมริกาจะหนีไม่พ้นที่จะต้องมียกเอกสารใดเอกสารหนึ่งที่ระบุแสดงคุณสมบัติหรือที่แสดงสิทธิในการทำธุรกิจหรือประกอบการอาชีพ ซึ่งชนิดของเอกสารที่เกี่ยวข้องมีอยู่ด้วยกัน 3 ประเภท คือ

1. การได้มาซึ่งใบประกาศนียบัตรวิชาชีพ หรือ Professional Certification เป็นใบแสดงและรับรองว่าสิ่งของหรือบุคคลผู้ที่ได้รับใบนี้มา ได้บรรลุถึงคุณภาพและมาตรฐานระดับใดระดับหนึ่งในสาขาอาชีพนั้น ใบประกาศนียบัตรนี้จะออกให้โดยองค์กรภาคเอกชนไม่เกี่ยวข้องกับ

รัฐบาล ขบวนการได้มาซึ่งใบประกาศนียบัตรนี้ถือเป็นขบวนการที่เกิดจากความสมัครใจของแต่ละบุคคลที่จะหามาซึ่งประกาศนียบัตรนั้นๆ โดยจะต้องผ่านการศึกษา อบรม หรือฝึกงานจนมีความเชี่ยวชาญและความสามารถในการวิชาชีพนั้นๆ และผ่านการทดสอบแล้วเพื่อให้ได้มาซึ่งหลักฐานการมีคุณสมบัตินั้นๆ

2. การได้มาซึ่งใบอนุญาตประกอบการ หรือ Licensure เป็นขบวนการที่เป็น การบังคับให้กระทำโดยหน่วยงานภาครัฐบาลที่ควบคุมในเรื่องนั้นๆ เป็นการอนุญาตให้บุคคลใด บุคคลหนึ่งประกอบอาชีพนั้นๆ ได้ ขบวนการออกใบอนุญาตประกอบการจะเป็นไปตามด้วยกฎหมาย หรือกฎระเบียบที่ถูกจัดทำขึ้น เมื่อกฎหมายกำหนดว่าจะต้องมีใบอนุญาตประกอบการ บุคคลใดๆ ที่จะ ประกอบอาชีพนั้นๆ จำเป็นจะต้องได้รับและจะต้องมีใบอนุญาตประกอบการนั้นๆ เช่นกันบุคคลใน สายอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการบำรุงรักษาสุขภาพหรือร่างกายจำเป็นต้องมีใบอนุญาตประกอบการซึ่ง จะออกให้โดยหน่วยงานราชการระดับท้องถิ่นหรือมลรัฐ โดยปกติแล้วหน่วยงานระดับรัฐบาลกลาง จะไม่เข้ามาเกี่ยวข้องใดๆ นอกจากเรื่องการมีใบประกอบการแล้ว กฎหมายยังอาจจะมีการ กำหนดให้มีใบประกาศนียบัตรของมลรัฐหรือ State Certification (ซึ่งเป็นคนละเรื่องกับ Professional Certification) และหรือการจดทะเบียน (registration) ซึ่งเรื่องนี้กฎหมายแต่ละมลรัฐจะมีความแตกต่างกันออกไป

3. ใบแสดงรับรองวิทยฐานะหรือ Accreditation สถาบัน หน่วยงาน หรือโปรแกรม การเรียนการสอนเช่นการสอนนวด เป็นต้น ว่ามีคุณสมบัติครบหรือได้มาตรฐานตามที่ได้มีกำหนด ไว้และผ่านการประเมิน วัตถุประสงค์ และถูกตรวจสอบแล้วในแต่ละช่วงกำหนดเวลา

3.2.1.5 ปัญหาและอุปสรรคในธุรกิจการนวดของคนไทยในสหรัฐอเมริกา มีดังนี้

1. ความไม่ชัดเจนของข้อกำหนดและกฎระเบียบที่ควบคุมในบางพื้นที่ ทำให้ เป็นการยากในการที่จะแสวงหาข้อมูลและการที่จะติดต่อกับหน่วยงานต่างๆ เพื่อขอคำแนะนำหรือ ใบอนุญาตต่างๆ ที่จำเป็นในการเปิดธุรกิจ หรือการขอใบอนุญาตประกอบอาชีพ

2. การขาดแคลนพนักงานที่มีความเชี่ยวชาญการนวดแผนไทย การนำเข้า แรงงานจากประเทศไทยยังคงมีอุปสรรคสูง

3. แม้ว่าการนวดตัวจะได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นและตลาดธุรกิจการนวดมี การขยายตัวเพิ่มมากขึ้น แต่อคติและภาพพจน์ที่ไม่ดีต่อธุรกิจการนวดยังคงมีอยู่ หลายๆ communities ยังคงมองธุรกิจการนวดโดยรวมด้วยความแคลงใจว่าเป็นธุรกิจบังหน้าของธุรกิจการค้าประเวณี หรือเป็นธุรกิจที่มีโอกาสที่จะก่อให้เกิดความไม่สงบและไม่เป็นระเบียบในสังคม สิ่งเหล่านี้ยังคง เป็นอุปสรรคต่อการขยายตัวของตลาดธุรกิจการให้บริการนวดในลักษณะ massage parlor และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการเริ่มต้นของธุรกิจขนาดเล็กที่เป็นของคนต่างชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเอเชีย

3.2.1.6 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี

กิจกรรมเกี่ยวกับการค้าประเวณีในรัฐต่างๆ เกือบทั้งหมดของประเทศสหรัฐอเมริกา ถือว่าผิดกฎหมาย เว้นแต่รัฐ Nevada ซึ่งกำหนดให้การค้าประเวณีตามพื้นที่ที่ได้รับการอนุญาตไม่ผิดกฎหมาย เนื่องจากสถานการณ์ปัญหาการค้าประเวณีในสหรัฐอเมริกาเป็นปัญหาที่รัฐบาลให้ความสำคัญ ผลการศึกษาของ The University of Pennsylvania ในปี ค.ศ. 2004 พบว่ามีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี จำนวน 300,000 คน ตกเป็นเหยื่อของธุรกิจทางเพศ ขณะที่รายงานขององค์กรเอกชน พบว่ามีเด็กตกเป็นเหยื่อของการค้าบริการทางเพศ จำนวนถึง 800,000 คน²⁴ โดยการค้าประเวณีถือเป็นสิ่งที่ห้ามในประเทศสหรัฐอเมริกา โดย Code of Federal Regulations ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่ตราโดย federal agencies and executive departments ได้กำหนดประมวลกฎหมายข้อปฏิบัติของสหรัฐอเมริกา โดยได้วางหลักการพื้นฐานเพื่อให้แต่ละรัฐนำไปปฏิบัติ เพื่อปราบปรามการทำธุรกิจทางเพศ ซึ่งมีสาระสำคัญเกี่ยวข้องอยู่ในมาตรา 38.11 ได้นิยาม “การค้าประเวณี” หมายถึง การให้หรือการรับจ้างเพื่อมีเพศสัมพันธ์ โดยกระทำการในที่สาธารณะอันจะสังเกตได้ง่าย และได้กำหนดความผิดทางอาญาแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีไว้ในประมวลกฎหมายอาญาแห่งสหรัฐอเมริกา (laws made by the U.S. Congress) โดยได้กำหนดความผิดแก่ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีตามมาตรา 1384 ได้ห้ามค้าประเวณีใกล้เขตที่ตั้งทางทหารหรือสิ่งก่อสร้างสาธารณะไว้เป็นการเฉพาะเพื่อใช้บังคับทั่วไป โดยกำหนดความผิดทางอาญาแก่ทุกคนที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้ค้าประเวณี ผู้เป็นธุระจัดหาและผู้รับบุคคลผู้ที่จัดตั้งสถานค้าประเวณี เจ้าของสถานที่ให้เช่าโดยรู้ว่าจะมีการค้าประเวณี ผู้ที่ให้ทรัพย์สินเพื่อให้บริการจากการค้าประเวณี มีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี นอกจากนั้นรัฐต่างๆ ของสหรัฐอเมริกา สามารถออกกฎหมายใช้บังคับเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีภายในแต่ละรัฐได้ เช่น The Criminal Code ของรัฐ South Dakota ซึ่งได้ปรับปรุงกฎหมายใหม่ ใช้บังคับเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 2006 ได้กำหนดคำนิยามของ “การค้าประเวณี” หมายถึง การสัมผัสส่วนใดๆ ของหน้าอกสตรี หรือการสัมผัสอวัยวะเพศ หรือทางทวารหนักเพื่อกระตุ้นให้เกิดความพึงพอใจทางเพศ โดยจ่ายหรือได้รับค่าตอบแทนเป็นเงิน มีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี ทั้งนี้บทบัญญัติดังกล่าวสอดคล้องกับบทบัญญัติเกี่ยวกับการค้าประเวณีของรัฐต่างๆ เช่น North Dakota, Minnesota, Iowa, Kansas, Missouri, Colorado, Utah, Idaho, Illinois and Wisconsin²⁵ หรือ The Penal Code ของรัฐ Texas ได้กำหนดห้ามกระทำการค้า

²⁴ Chris Swecker. (2005, 7 June). Criminal Investigative Division Federal Bureau of Investigation Before the Commission on Security and Cooperation in Europe United States Helsinki Commission. Retrieved October 6, 2005, from <http://www.findlaw.com>.

²⁵ Law closes prostitution loophole. Retrieved on September 8, 2006, from <http://www.rapidcityjournal.com/legislature/2006/congress>.

ประเวณีไว้ โดยให้นิยามของการค้าประเวณีตามมาตรา 43.02 หมายถึง บุคคลได้กระทำความผิด หากรู้ว่าการให้ทำงานหรือยอมรับการทำงานนั้นเป็นงานเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์โดยได้รับค่าตอบแทน หรือการเชิญชวนในที่สาธารณะเพื่อให้มีเพศสัมพันธ์โดยได้รับค่าตอบแทน จะมีความผิดทั้งผู้ค้าประเวณีและผู้ให้บริการจากการค้าประเวณี จะมีโทษปรับ หากได้กระทำความผิดครั้งแรก หรือครั้งที่สองตามความผิดอาญาสถานเบามาตรา 12.22 หรือ Class B Misdemeanor มีโทษปรับไม่เกิน 2,000 ดอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 180 วัน หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าได้กระทำความผิดในครั้งที่สามหรือมากกว่านั้น จะได้รับโทษตามมาตรา 12.21 Class A Misdemeanor มีโทษปรับไม่เกิน 4,000 ดอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

ดังนั้น จะเห็นได้ว่ากฎหมายของสหรัฐอเมริกาได้ห้ามกระทำการค้าประเวณีในทุกรูปแบบเพื่อล้มเลิกการค้าประเวณีในประเทศ แต่บทลงโทษต่อผู้ค้าประเวณีเป็นไปตามกฎหมายของแต่ละรัฐ

สำหรับความผิดทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมให้มีการค้าประเวณีของสหรัฐอเมริกา สามารถสรุปได้ ดังนี้

1) ความรับผิดชอบทางอาญาของผู้อยู่เบื้องหลังที่ส่งเสริมให้มีการค้าประเวณี ซึ่งได้กระทำความผิดทางอาญาในรูปแบบปัจเจกชน มีดังนี้

(1) ฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลเพื่อการค้าประเวณี

ก. ประมวลกฎหมายอาญา

(1) มาตรา 1591 ได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับการล่อลวงหรือการบังคับเด็กให้ค้าบริการทางเพศโดยการขนส่งทางทะเล จูงใจ หรือขนส่งบุคคลใดๆ โดยทางเรือ หรือโดยการรับเงินหรือผลประโยชน์ หรือมีส่วนร่วมในการลงทุนทางการเงินหรือทรัพย์สินในธุรกิจทางเพศ การใช้กำลังบังคับหรือหลอกลวงเพื่อกระทำการให้บุคคลซึ่งมีอายุไม่เกิน 18 ปี ให้กระทำความผิดในธุรกิจทางเพศ ถ้าการกระทำความผิดโดยการ ใช้กำลังบังคับ ขู่เข็ญ หรือกล่าวเท็จ ล่อลวง ขนส่ง โดยกระทำความผิดต่อบุคคลนั้นอายุไม่เกิน 14 ปี มีโทษจำคุกตลอดชีวิต และหรือทั้งจำทั้งปรับ หรือถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำต่อบุคคลอายุ 14 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปี มีโทษจำคุกไม่เกิน 40 ปี และปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ ทั้งนี้ ได้กำหนดนิยามของคำว่า กิจกรรมการค้าบริการทางเพศ หมายถึง มูลค่าของทรัพย์สินที่เกิดจากการให้หรือการรับโดยบุคคลใดๆ ที่ค้าบริการทางเพศ หรือนิยามคำว่า การขู่เข็ญหมายถึง การขู่ว่าจะทำให้เกิดอันตรายทางร่างกายแก่บุคคลใดๆ โดยโดยเจตนา หรือมีการวางแผนล่วงหน้าที่จะทำอันตรายทางร่างกายแก่บุคคลใดๆ แม้การกระทำ นั้นจะไม่สำเร็จ แต่บุคคลที่ถูกบังคับเชื่อว่าสำเร็จ หรือการกระทำทารุณหรือกระทำโดยผิดกฎหมาย ทั้งนี้ความในมาตรา 1591 แก้ไขโดย Trafficking Victims Protection Reauthorization Act, 2000 (TVPA) ได้ระบุ

ถึงการคุ้มครองหลายรูปแบบเพื่อต่อสู้กับขบวนการค้ามนุษย์ ทั้งนี้ “นับแต่มีการนำบทบัญญัติใหม่ทางอาญามาใช้ พบว่าจำนวนการฟ้องร้องคดีต่อนักค้ามนุษย์มีมากขึ้น ในปี ค.ศ. 2001 กระทรวงยุติธรรมได้รายงานว่าแผนกสิทธิพลเรือนได้พิพากษาลงโทษจำเลยในฐานะค้ามนุษย์และฐานความผิดเกี่ยวกับทาส รวม 34 ราย และมีการสืบสวนคดีในส่วนกลาง รวม 91 คดี ซึ่งแสดงให้เห็นถึงจำนวนคดีเพิ่มขึ้นร้อยละ 19 ในรอบ 12 เดือน”²⁶

(2) มาตรา 2422 ได้กำหนดความผิดอาญาแก่บุคคลที่กระทำการ ชักชวน จูงใจ ล่อใจ หรือบังคับขู่เข็ญบุคคลใดๆ ให้เดินทางทั้งจากภายนอกประเทศหรือภายในอาณาเขตของสหรัฐเพื่อให้ค้าประเวณีหรือกระทำการกิจกรรมทางเพศ มีโทษจำคุกไม่เกิน 20 ปีหรือ ทั้งจำทั้งปรับ และหากเป็นการใช้จดหมายหรือสิ่งอำนวยความสะดวกใดๆ หรือด้วยวิธีใดๆ ให้แก่ บุคคลซึ่งเดินทางมาจากต่างประเทศโดยทางทะเลหรือเดินทางภายในประเทศ รวมทั้งชักชวน จูงใจ ล่อใจหรือบังคับขู่เข็ญผู้ที่อายุไม่ถึง 18 ปี และยังไม่ได้รับบรรลุนิติภาวะเพื่อค้าประเวณี หรือดำเนินกิจกรรมทางเพศใดๆ มีโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 30 ปี สำหรับความผิดตามมาตรา 2422 แก้ไขโดย End Demand for Sex Trafficking Act of 2005 และได้เพิ่มโทษมากกว่าเดิมหนึ่งเท่า โดย Sex Offender Registration and Notification Act of 2005

(3) มาตรา 2423 ได้กำหนดความผิดในการขนส่งโดยเจตนาบังคับให้ทำกิจกรรมเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศ โดยกระทำต่อบุคคลที่มีอายุไม่ถึง 18 ปี จากต่างประเทศเข้ามาสหรัฐอเมริกา โดยเจตนาที่บังคับให้ทำการค้าประเวณี หรืออยู่ในธุรกิจทางเพศเพื่อประโยชน์สำหรับบุคคลใด มีโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 30 ปี และหากผู้ที่กระทำผิดโดยเจตนาเป็นพลเรือนสหรัฐอเมริกาหรือคนต่างด้าวที่อนุญาตให้อยู่ถาวรในสหรัฐอเมริกาคือผู้กระทำความผิดโดยขนส่งบุคคลจากต่างประเทศเข้ามาในประเทศเพื่อค้าประเวณี มีโทษจำคุกไม่เกิน 30 ปี ตลอดจนได้กำหนดความผิดฐานชักนำเด็กเข้าสู่กิจกรรมทางเพศที่มีสถานที่ตั้งอยู่ในต่างประเทศ โดยบุคคลดังกล่าว มีโทษจำคุกเช่นเดียวกัน รวมถึงได้กำหนดความผิดของบุคคลที่ช่วยเหลือ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ทางธุรกิจหรือการรับเงิน จัดการ จูงใจ จัดหา หรืออำนวยความสะดวกในการเดินทางของบุคคลจากต่างประเทศเพื่อค้าบริการทางเพศ หรือรู้ว่าจะมีการบริการทางเพศ มีโทษจำคุกในอัตราโทษเช่นเดียวกัน รวมทั้งได้กำหนดให้ความพยายาม และการสมคบในการกระทำความผิดฐานนี้ ต้องระวางโทษเช่นเดียวกันกับตัวการที่กระทำความผิดสำเร็จ และเพื่อป้องกันการฟ้องร้องไม่เกินพื้นฐานของความผิดตามมาตรานี้ ต้องมีพยานหลักฐานพิสูจน์ว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับธุรกิจทางเพศ โดยได้กระทำต่อบุคคลอายุต่ำกว่า 18 ปีโดยตรง

²⁶ อีเลน เพียร์สัน. (2546). การค้ามนุษย์ สิทธิมนุษยชนกับนิยามใหม่ของการคุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อ. หน้า 125.

ข. End Demand for Sex Trafficking Act of 2005 พบว่าเจตนารมณ์ของกฎหมายเพื่อกำหนดความผิดต่อผู้อยู่เบื้องหลังที่แสวงหาประโยชน์จากบุคคลซึ่งค้าประเวณี หรือให้บริการทางเพศซึ่งบุคคลนั้นมีอายุต่ำกว่า 18 ปี และอายุเกิน 18 ปี ในความผิดฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลเพื่อการประกอบธุรกิจทางเพศเพื่อประโยชน์ในการปราบปรามการกระทำความผิดให้มีประสิทธิภาพทั่วประเทศ และให้พนักงานอัยการสามารถฟ้องร้องผู้แสวงหาประโยชน์ทางเพศให้มีประสิทธิภาพ รัฐสภาสหรัฐอเมริกาจึงได้ตรากฎหมายขึ้นโดยมีสาระสำคัญตามมาตรา 3 ในบทนิยามศัพท์ โดยได้กำหนดพฤติกรรมของบุคคลที่แสวงหาผลประโยชน์ทางเพศจะมีความผิด ได้แก่ บุคคลผู้ซึ่งรับรายได้จากการประกอบธุรกิจทางเพศจากบุคคลอื่น หรือบุคคลผู้ซึ่งได้รับเงินจากการจัดหา การขาย หรือให้บุคคลหาประโยชน์จากการประกอบธุรกิจทางเพศซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎหมาย รวมถึงการเป็นแม่เล้า ผู้จัดหา และผู้ปฏิบัติงานหรือแมงดาในสถานค้าประเวณี รวมทั้งบุคคลผู้ซึ่งรับเงินจากขนส่ง หรือจากการค้าบุคคลเพื่อใช้ให้ประกอบธุรกิจทางเพศโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และตามมาตรา 5 ได้กำหนดแนวทางในการฟ้องร้องและการลงโทษบุคคลต่างๆ โดยมีบัญญัติให้เชื่อมโยงประมวลกฎหมายอาญาด้วย นอกจากนั้นมาตรา 4 ยังกำหนดอำนาจหน้าที่ของอัยการสูงสุดสามารถมอบอำนาจให้แก่รัฐ และหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย และช่วยเหลือเหยื่อบริการทางเพศ ให้ทำหน้าที่ฟ้องร้องผู้แสวงหาประโยชน์ทางเพศได้ในข้อหาต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องกัน ได้แก่ เช่น ข้อหาข่มขืนผู้เยาว์โดยการทำร้าย ข้อหาการทำลายชื่อเสียงทางเพศ ข้อหาการเล็ดลอดภัยต่อผู้แสวงหาประโยชน์ และการฟ้องเพื่อเรียกทรัพย์สินภายใต้กฎหมายการคืนหรือการกำหนดความผิดทางอาญาต่อหลักทรัพย์เพื่อชดเชยเหยื่อจากการค้าบริการทางเพศและครอบครัว

ค. ประมวลกฎหมายอาญาของรัฐต่างๆ ได้กำหนดความรับผิดชอบของผู้ที่เป็นธุระจัดหาบุคคลเพื่อค้าประเวณีด้วย เช่น The Penal Code ของรัฐ California มาตรา 266i ได้กำหนดความรับผิดชอบเป็นแม่เล้าหรือเป็นธุระจัดหาบุคคลโดยกระทำการจัดหา การให้คำมั่นสัญญา การคุกคาม และก่อความรุนแรง การชักจูง การหลอกลวงหรือใช้กลอุบาย การอาศัยอยู่กับผู้ค้าประเวณี การรับเงิน หรือการให้เงินหรือสิ่งของมีค่าอื่นๆ การนำคนเข้ามาหรือออกไปนอก รัฐเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี มีโทษจำคุก 3 - 4 ปี หรือ 6 ปี และถ้าเป็นการกระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 16 ปี มีโทษจำคุก 3 - 6 ปี หรือ 8 ปี เป็นต้น

(2) ฐานเป็นเจ้าของ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการค้าประเวณี หรือผู้บังคับให้กระทำการค้าประเวณีในสถานค้าประเวณี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 1591 กำหนดความผิดเกี่ยวกับการล่อลวงหรือการบังคับเด็กค้าบริการทางเพศ โดยการรับเงินหรือผลประโยชน์ หรือมีส่วนร่วมในการลงทุนทางการเงินหรือทรัพย์สินในธุรกิจทางเพศ โดยการใช้อำนาจบังคับหรือหลอกลวง เพื่อผูกมัดให้บุคคลซึ่งมีอายุไม่เกิน 18 ปี ให้อยู่ในธุรกิจทางเพศต้องระวางโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำนั้น

โดยหากเป็นการกระทำความผิดต่อบุคคลนั้นอายุไม่เกิน 14 ปี มีโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำต่อบุคคลอายุ 14 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปี มีโทษจำคุกไม่เกิน 40 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และ End Demand for Sex Trafficking Act of 2005 โดยให้อำนาจพนักงานอัยการหรือองค์กรที่ได้รับอนุญาตจากอัยการสูงสุดสามารถยื่นฟ้องเจ้าของธุรกิจทางเพศในข้อหาต่างๆ ได้ ดังนั้น จะเห็นกฎหมายสหรัฐอเมริกาที่ปรับปรุงขึ้นใหม่ได้ให้ความสำคัญต่อปัญหาการค้าประเวณี โดยมุ่งเน้นการปราบปรามผู้อยู่เบื้องหลังที่ส่งเสริมให้มีการค้าประเวณีมากขึ้น

(3) **ฐานเป็นผู้ดำรงชีพจากการค้าประเวณี** พบว่าประเทศสหรัฐอเมริกาตาม End Demand for Sex Trafficking Act of 2005 ได้นิยามผู้แสวงหาประโยชน์จากธุรกิจทางเพศ หรือ Exploiter หมายถึง บุคคลใดๆ ที่ได้รับเงินจากการจัดหา การขาย หรือให้บุคคลหาประโยชน์จากการประกอบธุรกิจทางเพศซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎหมาย รวมถึงการเป็นแม่เล้า ผู้จัดหาและผู้ปฏิบัติงานหรือแมงดาในสถานค้าประเวณี ซึ่งมาตรา 1591 ของประมวลกฎหมายอเมริกาได้กำหนดถึงความผิดเกี่ยวกับการรับเงินหรือผลประโยชน์หรือมีส่วนร่วมในการลงทุนทางการเงินหรือทรัพย์สินในธุรกิจทางเพศ โดยการใช้กำลังบังคับหรือหลอกลวงเพื่อให้บุคคลซึ่งมีอายุไม่เกิน 18 ปี ทำงานในธุรกิจทางเพศ ต้องระวางโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำนั้น ถ้าใช้กำลังบังคับ หรือกล่าวเท็จ ล่อลวง ขนส่งบุคคลนั้นอายุไม่เกิน 14 ปี มีโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือถ้าการกระทำความผิดต่อบุคคลอายุกว่า 14 ปี แต่ไม่เกิน 18 ปี มีโทษจำคุกไม่เกิน 40 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ นอกจากนั้น มลรัฐต่างๆ ของสหรัฐอเมริกายังได้บัญญัติกฎหมายเพื่อลงโทษผู้ดำรงชีพจากการค้าประเวณีของผู้อื่นด้วย เช่น ประมวลกฎหมายอาญาของรัฐ California มาตรา 266 h ได้กำหนดความผิดแก่ผู้รู้ว่ามีผู้ใดกระทำการค้าประเวณี แต่ยังไม่อยู่อาศัยหรือได้รับการสนับสนุนทางการเงินในการดำเนินชีวิตหรือมีรายได้ทั้งหมดหรือบางส่วนจากผู้ค้าประเวณี หรือได้รับเงินกู้ยืม (money loaned) หรือจัดการ หรืออยู่ร่วมกับผู้ค้าประเวณี หรืออยู่ในสถานค้าประเวณี หรือได้รับค่าตอบแทนจากการเชิญชวนให้คนใช้บริการจากการค้าประเวณี หรือเป็นแม่เล้า มีโทษจำคุกตั้งแต่ 3-4 ปี หรือ 6 ปี และถ้าผู้ค้าประเวณีเป็นผู้เยาว์อายุต่ำกว่า 16 ปี มีโทษจำคุก ตั้งแต่ 3-6 ปี หรือ 8 ปี และมาตรา 266k ให้ศาลมีอำนาจกำหนดโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์ เพิ่มด้วยก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลย การให้ความช่วยเหลือเหยื่อและความรุนแรงของการกระทำเป็นสำคัญ

3.2.2 ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

ปัจจุบันนี้ ธุรกิจนวดแผนโบราณในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนได้มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับธุรกิจให้บริการด้านเสริมสวย อบชาวด์น่า ทำผม ทำเล็บ รวมทั้งธุรกิจสปาต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการประกอบกิจการที่ฝ่าฝืนกฎหมาย อีกทั้งการว่าจ้างบุคลากรและคุณสมบัติ

ของผู้ให้บริการก็ไม่ได้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย นอกจากนี้ สถานประกอบการหลายๆ แห่งได้มีการให้บริการดังกล่าวบ้างหน้าเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากลูกค้าในทางที่ไม่ชอบ โดยเฉพาะการค้าประเวณี ซึ่งการค้าประเวณีในจีนมีด้วยกันหลากหลายรูปแบบ โดยโสเภณีในจีนสามารถแบ่งได้ 7 ประเภท ดังนี้

ประเภท 1 ภรรยาคนที่สอง คือ มีลักษณะเป็นเมียเก็บในความหมายแบบไทย ๆ หรือนางบำเรอในแบบตะวันตก ซึ่งผู้ชายจะซื้อหรือเช่าคอนโดมิเนียมให้ผู้หญิงเหล่านี้อยู่ พร้อมให้เงินเดือนไว้ใช้เป็นประจำ

ประเภท 2 สาวเอสคอร์ต คือ ผู้หญิงที่ยอมไปไหนมาไหนกับผู้ชาย เดินทางด้วย ให้นอนด้วย และได้รับค่าตอบแทนเป็นคราวๆ ไป

ประเภท 3 สาวนักร้อง คือ เด็กๆ ที่ไปนั่งกับแขกในร้านคาราโอเกะ หรือ ในคลับ เด็กๆ พวกนี้จะได้เงินส่วนแบ่งจากเจ้าของร้านเมื่อพวกเขาสามารถเชียร์ให้แขกดื่มเครื่องดื่มได้ แต่หากไม่สามารถดื่มได้มากพอจะทำให้พวกเขามีรายได้เป็นกอบเป็นกำ เชียร์ครั้งไปสักพัก พวกเธอก็จะเริ่มจะเสนอขายบริการทางเพศ ซึ่งอาจจะใช้สถานที่ในร้านคาราโอเกะหรือในคลับนั้นเลย หรืออาจจะไปโรงแรมใกล้เคียงบริเวณนั้นก็ได้

ประเภท 4 สาวดอลล์เบล คือ เด็กๆ ที่ทำงานตามโรงแรม หรือบางทีก็เป็นเด็กมาจากข้างนอกที่มาหารายได้พิเศษกับแขกที่มาพักในโรงแรม ใครมีโอกาสไปคุุณหมิงแล้วไปพักที่โรงแรมคิงส์วิลเลจ แล้วเห็นเด็กหน้าตาดีเดินไปเดินมาบนชั้นลอยของโรงแรม นั่นคือ เด็กพวกที่มาหารายได้พิเศษจากการค้าประเวณี

ประเภท 5 สาวบาร์เบอร์ ชาลอน คือ ร้านตัดผมประเภทในบาร์เบอร์ที่ให้บริการทางเพศ ร้านพวกนี้ไม่มีใครเข้าไปตัดผมจริงๆ แต่เข้าไปซื้อบริการทางเพศมากกว่า

ประเภท 6 สาวข้างถนน คือ พวกที่เร่ขายประเวณีตามท้องถนน ถ้าเปรียบเทียบกับเมืองไทยน่าจะเป็นพวกเด็กๆ ที่มาขึ้นรถจักรยานบริเวณสนามหลวง

ประเภท 7 พวกมุกกระท่อม คือ พวกที่หากินกับพวกแรงงานอพยพที่มาจากบ้านนอก คือ เข้าไปเสนอขายบริการแก่แรงงานบ้านนอกถึงเพิงที่พัก²⁷

การค้าประเวณิดังกล่าว สาธารณรัฐประชาชนจีนมองว่าก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคม และทำลายวัฒนธรรมอันดีงามของสังคม และด้วยเหตุนี้หน่วยงานของรัฐจีนที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจต่างๆ ดังกล่าว จึงได้ออกกฎระเบียบบริหารมากำกับกิจการดังกล่าวอย่างเข้มงวด อีกทั้ง ยังมีการ

²⁷ สุกัลยณ กาญจนขุนดี. การค้าประเวณีในจีน. (2552). สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2554, จาก

ตรวจตราให้สถานประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดด้วย ซึ่งมีรายละเอียดเป็นลำดับดังนี้²⁸

3.2.2.1 หลักกฎหมาย

(ก) กฎระเบียบบริหารที่ออกโดยกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ (กระทรวงตำรวจ) กระทรวงประกันสังคมและแรงงาน กระทรวงสาธารณสุข และสำนักงานบริหารพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรมแห่งชาติ เกี่ยวกับเรื่องการจัดระเบียบสถานให้บริการนวดและสถานประกอบกิจการที่ผิดกฎหมาย ประกาศบังคับใช้เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ. 1998

(ข) กฎระเบียบว่าด้วยวิธีการควบคุมธุรกิจเสริมความงามเชิงบำบัด (บังคับใช้เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 2002)

(ค) คำสั่งของกระทรวงพาณิชย์ ว่าด้วยเรื่องวิธีการบริหารกิจการเสริมความงาม ฉบับเลขที่ 19 (2004) (บังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2005)

(ง) ข้อกำหนดว่าด้วยการควบคุมสาธารณสุขของสถานที่สาธารณะ

(จ) ระเบียบว่าด้วยวิธีปฏิบัติตามข้อกำหนดว่าด้วยการควบคุมสาธารณสุขของสถานที่สาธารณะ

3.2.2.2 สาระสำคัญของกฎระเบียบบริหาร

กฎระเบียบบริหารที่ออกโดยกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ (กระทรวงตำรวจ) กระทรวงประกันสังคมและแรงงาน กระทรวงสาธารณสุข และสำนักงานบริหารพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรมแห่งชาติ เกี่ยวกับเรื่องการจัดระเบียบสถานให้บริการนวดและสถานประกอบกิจการที่ผิดกฎหมาย ถือเป็นกฎหมายหลักที่ใช้บังคับกับผู้ประกอบธุรกิจการให้บริการนวดแผนโบราณในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน กฎระเบียบบริหารดังกล่าว มีสาระสำคัญ ดังนี้

(ก) ขอบเขตการบังคับใช้ของกฎหมาย

กิจการดังต่อไปนี้ให้อยู่ภายใต้การจัดระเบียบของกฎหมาย

- กิจการให้บริการนวด
- กิจการให้บริการเสริมความงาม
- กิจการให้บริการชาวด่าน
- กิจการให้บริการสระผม ทำเล็บ
- โรงแรมหรือสถานที่พักผ่อนตากอากาศที่มีกิจการให้บริการดังกล่าวข้างต้น

เป็นส่วนหนึ่งของโรงแรมหรือสถานที่พักตากอากาศ

²⁸ ศูนย์ความรู้เพื่อการค้าและการลงทุนกับจีน สำนักงานยุทธศาสตร์การพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์. กฎหมายในจีน. สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2554, จาก <http://www.chineselawclinic.moc.go.th>.

(ข) เนื้อหาสาระของการจัดระเบียบ

- ใบอนุญาตประกอบการ

ผู้ประกอบการสถานให้บริการนวดจะต้องมี “ใบประกอบกิจการค้า” และดำเนินกิจการภายในขอบเขตแห่งวัตถุประสงค์ของใบอนุญาตประกอบกิจการค้า

ผู้ประกอบการสถานให้บริการนวดจะต้องได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการนวด ซึ่งได้แก่ “ใบอนุญาตความปลอดภัย” จากหน่วยงานความมั่นคงสาธารณะ (ตำรวจ) “ใบอนุญาตสาธารณสุข” จากหน่วยงานสาธารณสุข “ใบอนุญาตประกอบกิจการค้าจากหน่วยงานบริหารพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรม” ระดับอำเภอขึ้นไป จึงจะสามารถเริ่มประกอบกิจการได้

- คุณสมบัติของผู้ให้บริการ

ผู้ให้บริการจะต้องให้บริการในกิจกรรมที่อยู่ใต้วัตถุประสงค์ของการดำเนินกิจการตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น

ผู้ให้บริการจะต้องมีเอกสารครบถ้วนตามที่หน่วยงานความมั่นคงสาธารณะ (ตำรวจ) หน่วยงานประกันสังคมและแรงงาน หน่วยงานสาธารณสุขกำหนดไว้ ซึ่งได้แก่

: บัตรประจำตัวประชาชน

: บัตรสถานที่พักชั่วคราว (กรณีเป็นคนที่มาจากต่างมณฑล)

: ใบอนุญาตทำงาน (กรณีคนต่างมณฑลเข้ามาทำงานในเมืองหรือคนต่างชาติที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย)

: สัญญาว่าจ้างแรงงาน

ผู้ให้บริการจะต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่หน่วยงานความมั่นคงสาธารณะ (ตำรวจ) หน่วยงานประกันสังคมและแรงงาน หน่วยงานสาธารณสุขกำหนดไว้ ซึ่งได้แก่

: “หนังสือผ่านการฝึกอบรมวิชาชีพด้านสุขภาพและสาธารณสุข” ออกโดยหน่วยงานสาธารณสุขระดับอำเภอขึ้นไป

: “หนังสือรับรองคุณสมบัติของการทำงาน” และ “ใบรับรองระดับชั้นความรู้การฝึกอบรมทางด้านวิชาชีพ” ออกโดยหน่วยงานประกันสังคมและแรงงานระดับอำเภอขึ้นไป

- สถานประกอบการ

สถานประกอบการจะต้องมีความสว่างที่เหมาะสม ห้ามติดตั้งระบบปรับความสว่างของแสงไฟภายในสถานที่ให้บริการ

ห้องให้บริการจะต้องมีกระจกใสสามารถมองเห็นสภาพภายในได้ชัดเจน ห้ามติดตั้งระบบลือคลิกลอนประตู หรือห้องชุดที่มีสิ่งปิดกั้นมิดชิด

สถานประกอบการจะต้องมีระบบป้องกันอัคคีภัยและระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่ผู้รับบริการ

สถานประกอบการจะต้องปรากฏชื่อ สัญลักษณ์ เครื่องหมายการค้า และ
การบริการที่ถูกต้องตามกฎหมายและศีลธรรมอันดีของประชาชน ห้ามมิให้มีลักษณะที่เป็นการ
บ่อนทำลายวัฒนธรรมหรือศีลธรรมอันดีของสังคม ชื่อหรือป้ายโฆษณาของสถานประกอบการห้ามใช้
คำว่า “บำบัดหรือรักษาสุขภาพ” “อบด้วยยาสมุนไพร” “นวดแผนจีน” “ห้องล้างเท้า” (คำว่า “ห้องล้างเท้า”
เป็นที่นิยมในสังคมจีน คือ การให้บริการล้างเท้าด้วยยาสมุนไพรซึ่งผู้ให้บริการมักโฆษณาโอ้อวดว่า
สามารถกระตุ้นพลังทางเพศได้ เป็นการหลอกลวงผู้บริโภค)

สถานประกอบการจะต้องมีสภาพแวดล้อมที่ถูกต้องอนามัยและอุปกรณ์
เครื่องใช้ต่างๆ จะต้องมียระบบฆ่าเชื้อให้ได้มาตรฐานตาม “ระเบียบควบคุมสุขอนามัยของสถานบริการ
สาธารณะ”

สถานประกอบการที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจบริการเสริมความงาม
จะให้บริการนวดแผนโบราณไม่ได้ ยกเว้น กรณีให้บริการนวดหัว

สถานประกอบการที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการนวดแผนโบราณจะ
ใช้บุคคลภายนอกมาให้บริการแก่ลูกค้าไม่ได้ สถานประกอบการที่อยู่ภายในโรงแรมจะให้บริการนวด
แก่ลูกค้าตามห้องพักของลูกค้าไม่ได้

3.2.2.3 ความรับผิดชอบตามกฎหมาย มีดังนี้

- สถานประกอบการที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบบริหารหรือกฎหมาย ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถลงโทษตามสภาพความผิดได้ เช่น การเตือน ปรับ หักกิจการ เพิกถอนใบอนุญาตฯ
- สถานประกอบการที่ให้บริการแก่ลูกค้าเกินกว่าวัตถุประสงค์ที่ได้รับอนุญาต ชักจูงหรือข่มขู่ให้ลูกค้าใช้บริการนอกเหนือวัตถุประสงค์ที่ได้รับอนุญาต ให้หน่วยงานพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรมลงโทษตามกฎหมาย หากกรณีมีพฤติกรรมกระทำความผิดเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ให้หน่วยงานความมั่นคงสาธารณะ (ตำรวจ) ดำเนินการลงโทษตามกฎหมาย
- สถานประกอบการที่ให้บริการทางเพศ หรือเป็นสถานที่มั่วสุม หรือเป็นสถานที่พักพิงของผู้กระทำความผิด ให้หน่วยงานความมั่นคงสาธารณะ (ตำรวจ) ทำการตรวจสอบอย่างเข้มงวด หากพบการกระทำความผิดให้เพิกถอนใบอนุญาต กรณีเป็นการกระทำความผิดทางอาญาด้วย ให้ดำเนินคดีอาญาแก่ผู้กระทำความผิดและเจ้าของสถานประกอบการตามกฎหมาย

ปัจจุบันเงินจึงมีนโยบายปราบปรามการค้าประเวณีทั่วประเทศ โดยตำรวจจะพุ่งเป้าไปที่บุคคล หรือขบวนการที่ชักชวนให้ผู้หญิงเข้าสู่ธุรกิจค้าประเวณี ผู้ประกอบการสถานบันเทิงที่ขอม

ให้มีการค้าประเวณี อาทิ สถานเต้นรำ ไนท์คลับ รวมทั้งธุรกิจอื่นๆ เช่น ร้านเสริมสวย โรงนวด โรงแรม และร้านอาหาร รวมทั้งผู้ที่จัดกิจกรรมผิดกฎหมายกับผู้เยาว์

เจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคงระดับสูงของจีน กล่าวว่า การค้าประเวณีกลายเป็นปัญหาสังคมรุนแรง และการกวาดล้างครั้งใหญ่จะช่วยขจัดปัญหานี้ให้ได้ผลอย่างชัดเจน ซึ่งในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ตำรวจของจีนได้สอบสวนคดีที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีปีละ 140,000 คดี และเกี่ยวข้องกับประชาชนในประเทศเกือบ 250,000 คน ในจำนวนนั้นรวมทั้งโสเภณี และลูกค้าที่ใช้บริการ²⁹

²⁹ ASTV ผู้จัดการออนไลน์. (2552). ความรับผิดชอบทางกฎหมายของการค้าประเวณีในจีน. สืบค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2554, จาก <http://www.manager.co.th/Home/ViewNews.aspx?NewsID=9520000073904>.